

Nr 443.

Av herr **Anderberg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till arbetarskyddslag m. m.

I det förslag till ny arbetarskyddslag, som framlägges i Kungl. Maj:ts proposition nr 298, har i 48 § andra stycket intagits bestämmelse om att kommunal tillsynsman skall av kommunala medel åtnjuta skälig ersättning för uppdraget. Enligt 49 § andra stycket skulle länsstyrelsen under vissa förhållanden äga att bestämma den gottgörelse, som skall utgå till kommunal tillsynsman.

I de många mindre kommunerna kommer uppdraget som kommunal tillsynsman att få karaktären av vanligt kommunalt förtroendeuppdrag. Endast i de större och medelstora städerna kan det bli fråga om en tjänst, som helt sysselsätter sin innehavare. Kommunallagarnas regler om ersättningar till de kommunala förtroendemännen äro mycket restriktiva. Det utmärkande för dessa regler torde kunna sägas vara, att det är beroende på kommunens beslutande organ huruvida gottgörelse över huvud taget skall utgå för det arbete, som är förenat med uppdragens fullgörande. En förtroendeman kan icke tilltvinga sig arvode enligt 25 § 3 mom. LKL. Kommunen är icke fri i sin bedömning av arvodesfrågorna. Länsstyrelsen skall pröva att icke de beslutade arvodesbeloppen »överstiga vad kommunens ekonomiska bärkraft utan större olägenhet medgiver».

Ett avsteg från hittills tillämpade principer i fråga om ersättningar till kommunala funktionärer har gjorts i Kungl. Maj:ts kungörelse den 8 september 1939 om kristidsnämnder. Däri stadgas i 10 §, att det åligger kommun att avlöna bl. a. ordförande i kristidsnämnd med skäligt belopp. Om länsstyrelse finner, att av kommun beslutad ersättning är alltför låg, kan kommunen få åläggande att utgiva högre ersättning. I kommunerna har denna bestämmelse väckt åtskillig irritation, och det torde kunna sägas, att bestämmelsen satt hela den kommunala arvodespolitiken i gungning. Det finnes enligt min mening icke anledning att nu ytterligare befästa en princip, som är främmande för vår kommunallagstiftning. I den mån de kommunala tillsynsmännen bli likställda med kommunala förtroendemen, torde ersättningsfrågan böra lösas i ett större sammanhang. Kommunallagarnas ersättningsbestämmelser höra till de spörsmål, som enligt utfärdade direktiv skola särskilt uppmärksammas av 1946 års kommunallagskommitté. I den mån återigen de kommunala tillsynsmännen bli att betrakta som kommunala tjänstemän äro bestämmelser om ersättning överflödiga, enär nu-

mera kommunaltjänstemännens lönefrågor regelmässigt avgöras efter förhandlingar mellan de berörda parterna.

På grund av det ovan anförda hemställes,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 298 måtte besluta sådana ändringar i §§ 48—49 i förslaget till arbetarskyddslag, som överensstämmer med de av mig anförda synpunkterna.

Stockholm den 2 november 1948.

Rud. Anderberg.
